

FROMNDI VITA.

Fromonius (Libertus), theologiae doctor, sacrarumque Litterarum in academia Lovaniensi professor, ibidem in super ecclesiae collegiatae D. Petri decanus, necnon seminarii Leodiensis praeses, seculo XVII floruit; quibus feliciter perfunctus muneribus, supremum diem obiit anno 1658, vir clarissimus, quem inter praecipua aetatis suae ornamenta sapientiores numerarunt, omnisque divinae ac humanae scientiae peritissimum praedicatorum, Enimvero litterariae rei mathematicaeque, physicae simul et theologiae rationem apprime callebat, cui elegantior eruditio disciplinaeque adjungebatur. Placent in ejus scriptis ipsa verba, ipse modus, et in opinionibus examinandis eruditionisque singularis accuratio. Varias inter Fromondi in Scripturam sacram lectiones eminent absque dubio *Commentaria* quae in *canonicis Epistolis* exaravit. Omnem scilicet Estii substantiam medullamque comprehendit, nec tantum inanes ac superfluas questiones ab hoc celebri auctore resecurit, sed etiam ejus laboris rimas passim explendo, res ab ipso pretermittas faustè admodum supplet ac prosequitur.

Praeter illud opus, quo discesse posse nostrum hunc *Scripturae sacrae Cursum* merito gloriamur, in plures alios SS. Bibliorum libros exquisita omnino *commentaria* Fromondus edidit, nempe in *Cantica*, in *Acta Apostolorum*, in *Epistolas S. Pauli* et in *Apocalypsin*, quae omnia unico volumine comprehensa, Parisiis impressa sunt, anno 1674, in-fol.

IN EPISTOLAM CATHOLICAM B. JACOBI APOSTOLI

Praefatio.

Post quatuordecim Epistolas sancti Pauli sequuntur septem catholicae: una Jacobi, duae Petri, tres Joannis, et una Judae. Catholicae, id est, universales vocantur, quia non ad unius urbis fideles, ut ad Romanos, aut Corinthios, etc., sed ad universitatem fidelium sunt scriptae, excepta secundae et tertiae Joannis, quae personis privatis scribuntur; omnes tamen catholicae appellantur à majori parte; ab aliquibus etiam canonicae vocantur, quia generales canones sive regulas vitae christianae continent.

Sunt autem longae simul et breves, ait S. Hieronymus, breves verbis, longae sententiis; sunt enim mirabiliter sententiosae, compendiosae et inflammatae, inquit Dionysius Carthusianus. Non eodem ordine recensentur à SS. Patribus; juxta correctionem sancti Hieronymi, Jacobi Epistola tenet primum locum, quia fortè ante alias scripta, vel ab Ecclesia in sacrorum librorum canonem recepta fuit.

Hanc Jacobi Epistolam contemnunt Lutherus et Lutherani, recipiunt eam nobiscum, et cum vetere Ecclesia, Calvinus et Calvinista, licet sic eam contorqueant, ne videatur haeresis eorum everti, quia docent fidem sine operibus ad salutem sufficere; qui error totis viribus à Jacobo oppugnatur.

De auctore Epistolae nonnulli dubitant. Cajetanus, secutus Erasmus, ut solet, ambigit an sit scripta ab

aliquo apostolo; sed tota antiquitas eam tribuit B. Jacobo. Verùm duo fuerunt Jacobi apostoli, Jacobus Zebedaeus, sive Major, et Jacobus Alphaei, sive Minor, ad quos haec controversia redigitur.

Flavii Dextri Chronicon, et ejus commentator Franciscus Bivarius, cum quibusdam Hispanis contendunt scriptam esse in Hispania à Jacobo Majore, Hispanorum patrono, ad Judaeos Hispaniam incolentes, quos in fide erudierat: existimant enim eum Hispaniam adisse anno 65, et inde rediisse anno Christi 41; Epistolam autem hanc scripsisse aiunt anno 40, quatuor circiter annis ante suum martyrium, Actorum 12, v. 2; unde hanc Jacobi Epistolam volunt esse tempore primam inter omnes novi Testamenti Scripturas: nam Mattheus, qui ab aliis passim primus habetur, anno tantum sequenti 41 scripsisse colligitur ex Eusebio.

Sed Epistolam istam Jacobo Minori, qui vocatus est Justus et frater Domini, tribuit Euseb., Hieron. et Patres passim: imò Trident., sess. 14, cap. 1, de Extrema Unctione. Chronicon autem illud Flavii Dextri à multis supposititium putatur, nec esse illius Dextri amici S. Hieronymi qui sub imperatore Theodosio seniore praefectus praetorii fuit. Deinde Jacobus, auctor hujus Epistolae, teste S. Augustino, cap. 14 de Fide et Operibus, scribit contra eosdem haereticos,

contra quos Petrus, Joannes et Judas, nempe contra Simonianos et Nicolaitas, qui dicebant fidem sine operibus ad salutem sufficere: haeresis verò ista non videtur tam latè fuisse sparsa ante martyrium Jacobi Majoris, anno Christi 44, ut pervenerit ad duodecim Israelitarum tribus toto orbe dispersas, ad quas hic Jacobus scribit. Praeterea cum Judaeos istos non tam in doctrina fidei erudit quam ad opera fidei exhortator, signum est scribere ad eos qui ab aliis apostolis in fide erant eruditi. Scripsit ergo post divisionem apostolorum, quae à Baronio et aliis facta dicitur anno Christi 40, quo Jacobus Major ab Herode Agrippa interfectus est.

Igitur Jacobus Minor, qui vixit usque ad annum Christi 65, id est, 19 annos post decollationem Jacobi Majoris, potius hujus epistolae erit auctor. Vocatus est Minor, Marci 15, v. 40, non sanctitate et perfectione virtutum, sed quia etate aut vocatione ad aposto-

latum fuit Jacobo Majore posterior. Quidam etiam corpore minore fuisse dicunt. Fuit Alphaei filius, Math. 10, versu 3, et frater Jude Thaddaei, Judae versu 1: vocatus etiam frater Domini, ad Galatas 1, versu 19, non tantum quomodo Jacobus Major et Joannes, ceterique Christi cognati, sed etiam quia vultu Christo similis erat, ut testatur Ignatius martyr. Primus Hierosolymorum episcopus ab apostolis est creatus, et tam admirandae sanctitatis, etiam ab infidelibus Judaeis habitus, ut excidium Hierosolymae novem circiter annis post mortem Jacobi, Deo necem ejus vindicante, evenisse Judaei existimaverint, ut testatur Josephus.

Scripsit autem potius Graecè quam Hebraicè, quia graeca lingua erat quasi communis in Oriente, et plures Judaei extra Judaeam dispersi magis eam callebant quam Hebraicam

IN EPISTOLAM CATHOLICAM B. JACOBI APOSTOLI COMMENTARIA.

CAPUT PRIMUM.

1. Jacobus, Dei et Domini nostri Jesu Christi servus, duodecim tribubus, quae sunt in dispersione, salutem.

2. Omne gaudium existimate, fratres mei, cum in tentationes varias incideritis:

3. Scientes quòd probatio fidei vestrae patientiam operatur.

4. Patientia autem opus perfectum habet; ut sitis perfecti et integri, in nullo deficientes.

5. Si quis autem vestrum indiget sapientia, postulet à Deo, qui dat omnibus affluenter, et non impropere: et dabitur ei.

6. Postulet autem in fide nihil hestitans; qui enim hestitat, similis est fluctui maris, qui à vento movetur et circumfertur.

7. Non ergo aestimet homo ille quòd accipiat aliquid à Domino.

8. Vir duplex animo, inconstans est in omnibus viis suis.

9. Glorietur autem frater humilis in exaltatione sua;

10. Dives autem in humilitate sua, quoniam sicut flos feni transibit.

11. Exortus est enim sol cum ardore, et arefecit fenem, et flos ejus decidit, et decor vultus ejus deperit; ita et dives in itineribus suis marcescet.

12. Beatus vir qui suffert tentationem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae, quam reprobis Deus diligentibus se.

13. Nemo, cum tentatur, dicat quoniam à Deo ten-

S. S. XXV.

CHAPITRE PREMIER.

1. Jacques, serviteur de Dieu et de notre Seigneur Jésus-Christ, aux douze tribus qui sont dispersées, salut.

2. Mes frères, considérez comme le sujet d'une extrême joie les diverses afflictions qui vous arrivent.

3. Sachant que l'épreuve de votre foi produit la patience.

4. Or, la patience doit être parfaite dans ses œuvres, afin que vous soyez parfaits et accomplis en toute manière, et qu'il ne vous manque rien.

5. Que si quelqu'un de vous manque de sagesse, qu'il la demande à Dieu, qui donne à tous libéralement sans reprocher ses dons, et la sagesse lui sera accordée.

6. Mais qu'il la demande avec foi, sans défiance; car celui qui est dans la défiance ressemble au flot de la mer, qui est agité et emporté çà et là par la violence du vent.

7. Il ne faut donc pas que celui-là s'imagine qu'il obtiendra quelque chose du Seigneur.

8. L'homme qui a l'esprit partagé est inconstant dans toutes ses voies.

9. Que celui d'entre nos frères qui est d'une condition basse se glorifie de sa véritable élévation;

10. Et que celui qui est riche se glorifie de son abaissement, parce que le riche passera comme la fleur de l'herbe.

11. Car au lever d'un soleil brûlant, l'herbe se sèche, la fleur tombe et perd toute sa beauté; ainsi le riche séchera et se flétrira dans ses voies.

12. Heureux celui qui souffre patiemment les tentations, parce que lorsque sa vertu aura été éprouvée, il recevra la couronne de vie, que Dieu a promise à ceux qui l'aiment.

13. Que nul ne dise, lorsqu'il est tenté, que c'est
(Vingt-une.)